



Vakantie opsparen voor weeskinderen in Thailand

Eigenlijk gingen Ben (53) en Angelique (43) Ummels na de tsunami in 2004 naar Thailand om de slachtoffers in hun favoriete vakantieplaatsen te helpen.

Maar ze kwamen in het binnenland terecht, bij weeshuis Sarnelli in het dorp Don Wai in de regio Isaan. Sindsdien spaart het stel alle vakantiedagen op om elk jaar 2 tot 3 maanden lang de kinderen en het dorp te helpen in deze armste streek van Thailand.

DOOR WILLY JANSSEN
FOTO ROB OOSTWEGEL

Ze zijn net terug van hun reis en nog vol van alle indrukken. Deze keer ging Ben - in het dagelijks leven assistent fysiotherapeut - vooral aan de slag met kinderen met meervoudige problemen en handicaps. Met intensieve trainingen liet hij de kinderen ontdekken wat ze wél konden en vergrootte daarmee hun zelfvertrouwen. „Je leert een kind lopen met krukken, zodat het naar school kan. Tot grote verbazing van de moeder die dit altijd voor onmogelijk had gehouden. Die voldoening, die is niet in geld uit te drukken. Met onze stichting investeren we in projecten waarmee Sarnelli self supporting kan worden. Zo zijn er al visvijvers aangelegd, kwam er een mestfabriek en is een boerenbedrijf opgericht waar de weeskinderen een vak kunnen leren. Ze kunnen dan hun eigen voedsel verbouwen en wat overblijft verkopen. Ze hoeven dan hun hand niet meer op te houden.” Ben werkt voor het Maastricht UMC+ en is gedetacheerd bij Adelante Revalidatiecentrum. „Dat betekent dat beide partijen moeten goedkeuren dat je in het voorjaar 3 maanden weg bent. Je krijgt daar

geen extra vrije dagen voor. Dus spaar ik mijn vakantiedagen en overwerkuren op. In de zomer als collega's met vakantie willen, vul ik die dagen in. Mooi toch als je dat voor elkaar kunt doen met gesloten beurzen?” Angelique werkt als klantadviseur bij SNS Maastricht. „Ook ik spaar mijn vrije dagen op en neem extra dagen als onbetaald verlof op. Daar moet je trouwens ook nog premies over terugbetalen. Onze reis betalen we uiteraard ook altijd zelf. Maar onze werkgevers zien onze passie en helpen ons waar ze kunnen. Eigenlijk zouden alle werkgevers hun medewerkers de kans moeten geven om privé hun passie te volgen. Dat maakt gelukkig en vormt je als mens. Een aantal van onze collega's hebben Sarnelli ook bezocht en zijn stuk voor stuk geraakt. De gunfactor van onze collega's en werkgevers is enorm. In mijn vrije tijd ben ik leadzangeres bij de Limburgse meidengroep DéJà Vu. Ook daarmee hebben we al opgetreden in Sarnelli. Onze familie, vrienden en collega's snappen heel goed waarvoor wij het doen en steunen ons geweldig met allerlei grote en kleine acties. Aanvankelijk bestond onze geldelijke bijdrage aan Sarnelli uit envelopjes die we voor verjaardagen kregen. Toen de

donaties groter werden, hebben we samen met Leon en Henriëtte Castermans uit Maastricht de Stichting Vrienden van Sarnelli opgericht, om transparant te kunnen blijven voor onze donateurs. Zo konden we ook grotere projecten opzetten.”

„Het gaat niet om wat je gelooft, maar om wat je in je leven doet”, stelt Ben. „Wij zagen het weeshuis groeien van 54 naar 150 kinderen. Redemptorist father Mike Shea en zijn medewerkers doen niet aan luxe. Ze voorzien in de basis om kinderen met hiv, aids en andere ziektes te laten overleven. Het weeshuis bestaat uit diverse gebouwtjes, verspreid door het hele dorp. Zo'n 100 gezinnen uit Don Wai en de wijde omgeving kunnen nu gebruikmaken van het kleine 'Health Center Maastricht' dat wij hebben opgezet. Vanwege het nog altijd heersende taboe op hiv en aids is de vertrouwensfunctie ook heel belangrijk.” Ben werkt in Maastricht ook dagelijks met patiënten met een tijdelijke

of blijvende beperking. Met zijn ervaringen in Thailand probeert hij mensen hier te motiveren om op een positieve manier naar zichzelf te kijken. Zodat ze het beste uit zichzelf kunnen halen en eerder kijken naar wat ze wel kunnen in plaats van wat ze niet kunnen. „In Thailand heerst de boeddhistische cultuur. Men leeft in een stramen van berusting en acceptatie. Daardoor wordt niet altijd het beste uit de mens gehaald. Zonder ze onze eigen streefcultuur op te dringen kunnen we toch méér uit een kind halen. Gewoon door intensieve aandacht te geven en met ze te spelen en te trainen. Samen speelgoed maken van waardeloze materialen. Een kind echt kind laten zijn. Je hoeft niet veel geld te hebben om veel te kunnen doen voor een ander. Knuffelen en onverdeelde aandacht zijn zoveel waard. Het geeft een kind weer een doel in het leven en het gevoel dat het ertoe doet. En als wij dan maandenlang weg zijn passen onze familie en de mensen uit de straat op ons huis en doen eventjes de tuin. Door samen op deze manier voor onze medemens te zorgen, krijgen we zoveel terug dat wij in het leven niets te kort komen. En onze grootste wens? De helft van het jaar hier werken en de andere helft in Sarnelli!”

‘Het gaat om wat je doet in het leven. Dat vormt je als mens.’